

вече момъкътъ бѣ пригърналъ съ една ржка момичето, съ другата държеше лицето му, и го цѣлуваше дълго, последователно, методично. Тѣ не се стѣсняваха никакъ, като че бѣха сами въ купето. От време на време, той спираше, поглеждаше часовника на ржката си, и увещавахе момичето за нѣщо: навѣрно, настояваше да слѣзе съ него. Но девицето, всѣки пѣтъ засмѣно и упорито повтаряше: — No! No! клатѣше глава, и отново се притискаше къмъ него, като чувствено животинче.

— Боже мой, колко лесенъ, въ сжщность, е животътъ! — мислѣше младата жена, обръщайки се къмъ прозореца. Едно объркано чувство — на погнуса, на потайна завистъ, на ядъ къмъ себе си тъкмо за тая завистъ, на безутѣшность — се издигаше въ нея и запушваше гърлото ѝ. Изведнажъ, тя усети на дланъта и прѣститѣ си трѣпката на едно силно, многозначително ржкостискане, притвори очи, и стори ѝ се че чувствува отново на устнитѣ си неговитѣ горещи, влажни устни — веднажъ, дважъ, три пѣти! Това бѣ то всичко, тоя бледенъ, почти никакъвъ споменъ отъ оная дълбока, парлива, единствена въ ней-